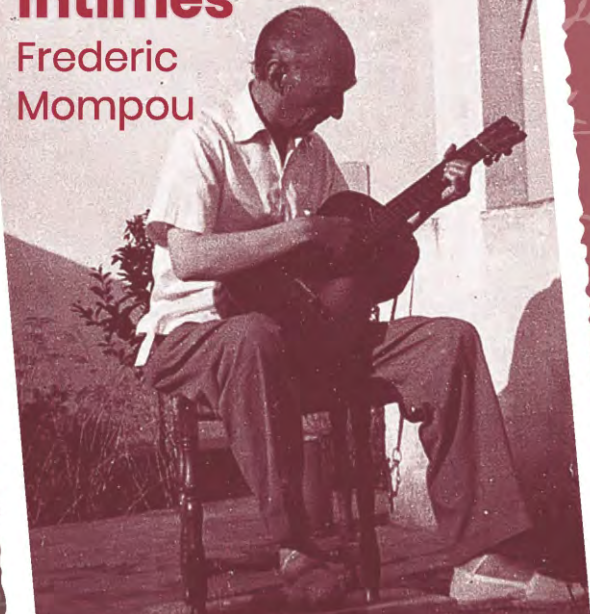

Impressions
Íntimes

Frederic
Mompou

Bernat Padrosa
guitarra

Frederic Mompou

Bernat Padrosa

Contenció i reserva

No és aquest l'espai més indicat per assenyalar l'existència i la importància històrica de l'anomenada «guitarra catalana». Des de la publicació del primer tractat a Europa sobre l'instrument l'any 1596, de Joan Carles i Amat (1572-1642), fins a altres figures posteriors com ara Ferran Sor, Francesc Tàrrrega, Miquel Llobet, Emili Pujol i un llarg etcètera, és evident que la guitarra ha tingut el seu lloc al panorama i imaginari musical de Catalunya. Fins i tot un compositor tan adscrit a l'instrument del piano com Frederic Mompou, l'any 1962 va decidir compondre per a Andrés Segovia la coneguda Suite Compostel·lana, present en aquest disc de Bernat Padrosa.

A grans trets, a les discografies de tots els temps, crec poder distingir dues grans tipologies de discs: els de repertori i els de tesi. Aquest disc de Padrosa pertany al segon grup. A partir d'una transcripció pròpia d'Impressions Íntimes, Padrosa hi afegeix la totalitat d'obres compostes per a guitarra del creador de Música Callada (Cançons i Danses X i XIII, l'esmentada Suite Compostel·lana), per mostrar que la música de Mompou troba en els tons i la lingüística de l'instrument un univers sonor que sembla materialitzar alguns dels seus postulats i trets estètics.

L'audició del disc que teniu a les vostres mans és, en efecte, una invitació a la descoberta de multitud de facultats íntimes i representatives del nostre món interior que, precisament a través de la música de Mompou, semblen poder-se descobrir amb més facilitat. I encara més intensament a través de la sonoritat fràgil, subtil i ressonant d'una guitarra que ens porta al nucli d'una música atemporal i màgica. Única.

El disc es constitueix també com a una entitat que permet recórrer la trajectòria compositiva de Mompou, des d'impressions íntimes, iniciades cap a 1911, i que ja mostren els trets essencials del que serà l'univers sonor de les seves obres posteriors. És el que succeeix a les dues Cançons i Danses presents en aquest disc que, malgrat estar distanciades més de dinou anys, constaten la capacitat de Mompou de convertir un material musical anterior (Cantiques de Santa Maria, d'Alfons X el Savi, o El Bon Caçador) cap a l'esmentat univers. Dedicada, com hem dit, a Andrés Segovia i estrenada per ell a Nova York l'any 1964, Suite Compostel·lana ha acabat erigint-se en una de les obres per a guitarra insignes del segle XX.

En aquest disc ens conviden a redescobrir d'una manera totalment nova alguns dels conceptes ben coneguts i adscrits a l'univers Mompou (recomençament, primitivisme, sons de campanes, misticisme sonor, soledat interna, etc.). I no només a partir de l'art interpretatiu de Padrosa sinó també gràcies a una suggeridora presa de so, en la qual sembla haver-se assolit un especial binomi entre arquitectura i sonoritat.

Tota música requereix una atenció i tensió. És per això que és important escoltar les diferents peces que conformen aquest disc amb una actitud contemplativa, perquè ens porten a una experiència entre mística i estètica on s'assoleix allò expressat pel propi Mompou:

«Aquesta música no té ni aire ni llum. És un dèbil palpitari del cor. No se li demana arribar més enllà d'uns mil·límetres en l'espai, però sí la missió de penetrar en les grans profunditats de la nostra ànima i regions més secretes del nostre esperit. Contenció i reserva».

Oriol Pérez i Treviño
Tardor 2019

La nota retrassada dona
l'efecte més pur del sentiment
, ab una paraula, es el tot.

És aquella nota s'ha inter-
pretarem, a causa del seu gran
valor de sentiment, ab retràs.

Trobariem l'ús de la nota
retrassada, igualment que la
nota atinguda, sobre el

Contención y reserva

No es este el espacio más indicado para señalar la existencia y la importancia histórica de la llamada «guitarra catalana». Desde la publicación del primer tratado en Europa sobre el instrumento en 1596, de Joan Carles i Amat (1572 a 1642), hasta otras figuras posteriores como Ferran Sor, Francesc Tàrrrega, Miquel Llobet, Emili Pujol y un largo etcétera, es evidente que la guitarra ha tenido su lugar en el panorama e imaginario musical de Cataluña. Incluso un compositor tan adscrito al instrumento del piano como Frederic Mompou, en 1962 decidió componer para Andrés Segovia la conocida Suite Compostelana, presente en este disco de Bernat Padrosa.

A grandes rasgos, en las discografías de todos los tiempos, creo poder distinguir dos grandes tipologías de discos: los de repertorio y los de tesis. Este disco de Padrosa pertenece al segundo grupo. A partir de una transcripción propia de Impresiones Íntimas, Padrosa añade la totalidad de obras compuestas para guitarra del creador de Música Callada (Canciones y Danzas X y XIII, la mencionada Suite Compostelana), para mostrar que la música de Mompou encuentra en los tonos y la lingüística del instrumento un universo sonoro que parece materializar algunos de sus postulados y rasgos estéticos.

La audición del disco que tenéis en vuestras manos es, en efecto, una invitación al descubrimiento de multitud de facultades íntimas y representativas de nuestro mundo interior que, precisamente a través de la música de Mompou, parecen poderse descubrir con más facilidad. Y aún más intensamente a través de la sonoridad frágil, sutil y resonante de una guitarra que nos lleva al núcleo de una música atemporal y mágica. Única.

El disco se constituye también como una entidad que permite recorrer la trayectoria compositiva de Mompou, desde Impresiones Íntimas, iniciadas hacia 1911, y que ya muestran los rasgos esenciales de lo que será el universo sonoro de sus obras posteriores. Es lo que sucede en las dos Canciones y Danzas presentes en este disco que, a pesar de estar distanciadas más de diecinueve años, constatan la capacidad de Mompou de reconvertir un material musical anterior (Cantigas de Santa María, de Alfonso X el Sabio, o El Buen Cazador) hacia dicho universo. Dedicada, como hemos dicho, a Andrés Segovia y estrenada por él en Nueva York en 1964, Suite Compostelana ha acabado erigiéndose en una de las obras para guitarra insignes del siglo XX.

En este disco nos invitan a redescubrir de una manera totalmente nueva algunos de los conceptos bien conocidos y adscritos al universo Mompou (reinicio, primitivismo, sonidos de campanas, misticismo sonoro, soledad interna, etc.). Y no sólo a partir del arte interpretativo de Padrosa sino también gracias a una sugerente toma de sonido, en la que parece haberse alcanzado un especial binomio entre arquitectura y sonoridad.

Toda música requiere una atención y tensión. Es por eso que es importante escuchar las distintas piezas que conforman este disco con una actitud contemplativa, porque nos llevan a una experiencia entre mística y estética donde se alcanza lo expresado por el propio Mompou:

«Esta música no tiene ni aire ni luz. Es un débil palpitar del corazón. No se le pide llegar más allá de unos milímetros en el espacio, pero sí la misión de penetrar en las grandes profundidades de nuestra alma y regiones más secretas de nuestro espíritu. Contención y reserva.»

Oriol Pérez i Treviño
Otoño 2019

Restraint and retention

This may not be the best place to praise the existence, and the significance, of what is known as "Catalan Guitar". From the publication of Europe's first treatise on the instrument in 1596, by Joan Carles i Amat (1572-1642), to figures who would come later, such as Ferran Sor, Francesc Tàrrrega, Miquel Llobet, Emili Pujol and a host of others, the guitar has clearly held a place in Catalonia's musical landscape and imagination. Part of the proof is that even a composer as closely bound to the piano as Frederic Mompou decided in 1962 to compose the classic Suite Compostel·hana (Compostellian Suite) for Andrés Segovia, featured on this album, by Bernat Padrosa.

By and large, record companies have put out two kinds of records over the years: those that display repertoire, and those that express a thesis. This recording by Padrosa belong to the second category. In addition to his own transcription of Impressions Íntimes (Intimate Impressions), Padrosa adds the entirety of works composed for the guitar by the author of Música Callada (Silent Music), such as Cançons i Danses (Songs and Dances) X and XIII, the aforementioned Suite Compostel·hana, to show that Mompou's music finds in the tones and language of the instrument a sonorous universe that seems to manifest several of his principles and esthetic traits

Listening to this album means accepting an invitation to discover a vast array of intimate, representative faculties from one's inner world which seem somehow easier to unfold if approached through Mompou's music. This is even truer with the subtle, fragile and resonant sounds of a guitar that transports listeners to the core of a music that is timeless and magical. Unique.

This recording also stands for something of an entity that allows the listener to track Mompou's composing career, from Impressions Íntimes, begun around 1911, which already showcased the essentials of the sonorous universe his later work would inhabit. This is the case of the two Cançons i Danses on this album that, though composed 19 years apart, confirm Mompou's ability to refit earlier musical material (Cantiques de Santa Maria [Canticles of Holy Mary], by Alphonse X the Wise, or El Bon Caçador [The Good Hunter]) to his own musical templates. As mentioned, Suite Compostel·lana was dedicated to Andrés Segovia and premiered by him in New York in 1964. It has become one of the 20th century's most emblematic works for guitar.

This recording invites listeners to rediscover with an entirely fresh approach some of the best-known concepts attributed to the world of Mompou (new beginnings, primitivism, bell imitations, sonorous mysticism, internal solitude, etc.). These effects are achieved not only through Padrosa's interpretative art but also a suggestive audio recording that seems to have struck a singular dichotomy of architecture and sound.

All music requires attention and tension. That is why it is important to listen to the different pieces that make up this recording with a contemplative attitude, as they are capable of transporting listeners into an experience somewhere between mystical and esthetic, where the words of Mompou himself come to life:

"This music has neither air nor light. It is a faint beating of the heart. We do not ask it to go beyond a few millimeters' space, but to perform the mission of penetrating into the deepest reaches of our souls, and most secret regions of our spirits. Restraint and retention."

Oriol Pérez i Treviño
Autumn 2019

Impressions Íntimes (1911-12)*

- 1 *Lent (plany I)*
- 2 *Dins la sombra d'una preocupació (plany II)*
- 3 *Senzill i simple (plany III)*
- 4 *Por en el bosc (plany IV)*
- 5 *Ocell trist*
- 6 *La barca petita*
- 7 *Breçol*
- 8 *Secret*
- 9 *Gitano*

*transcripció original de Bernat Padrosa

Cançó i dansa X sobre dues cantigues d'Alfons X "el sabí" (1953)

- 10 *Cançó*
- 11 *Dansa*

Cançó i dansa XIII (1972)

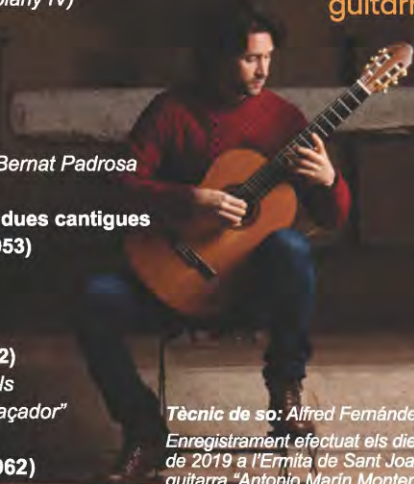
- 12 *El cant dels ocells*
- 13 *Dansa "El bon caçador"*

Suite compostelana (1962)

- 14 *Preludio*
- 15 *Coral*
- 16 *Cuna*
- 17 *Recitativo*
- 18 *Canciòn*
- 19 *Muiñeira*

Frederic Mompou Impressions Íntimes

Bernat Padrosa
guitarra

Tècnic de so: *Alfred Fernández Pons*

Enregistrament efectuat els dies 24, 25 i 26 de maig de 2019 a l'Ermita de Sant Joan de Sanja amb una guitarra "Antonio Marín Montero" de l'any 1999.

Fotografia portada propietat del fons Frederic Mompou de la Biblioteca de Catalunya

Disseny gràfic: *Aureli Soler*

Agraïments:
*Fundació Frederic Mompou
Associació Joan Manén*

*Dip. Leg.: B-3431-2020
© 2020 La mà de guido
www.lamadeguido.com*